

Interview door Ronald Giphart, Vara 2016

We zijn hier in een restaurant in Antwerpen, want je woont niet alleen in deze stad, je bent inmiddels ook Belg.

Ja, ik heb een dubbele nationaliteit. Het bleek voor mij en vooral mijn gezin toch handiger mij hier te laten naturaliseren. Mijn drie dochters spreken meer Vlaams dan Hollands, hoewel ze als ze in Nederland zijn weer meer Nederlands spreken. In rollenspelletjes doen ze Nederlandse en Vlaamse accenten door elkaar.

Was het een commitment aan je man dat je zelfs zijn nationaliteit aannam?

Nee, niet echt. Daar heb ik eigenlijk helemaal niet bij stil gestaan. Mijn drie dochters zijn het commitment aan mijn man. Dat ik Belgische werd was juist vanwege papier technische redenen, want ik moest anders om de vijf jaar nieuwe verblijfsvergunningen aanvragen. Nu is het gewoon helder: hier woon ik. Het is een soort verschil tussen trouwen of samenwonen: als je gaat trouwen, druk je op één knopje en wordt alles vanzelf geregeld. Dat lijkt op naturaliseren.

Dus jij bent getrouwd met België?

Ik eet van twee walletjes haha. Zonder 'de Vlaming' in kwestie was ik hier natuurlijk nooit geweest. Nu voel ik me er heel goed bij, maar de eerste jaren dacht ik: als mijn huwelijk kapot gaat, ben ik binnen drie dagen terug in Nederland. Inmiddels ben ik hier dieper geworteld, ik heb hier een gezin, dus ik denk dat het wel wat langer duurt mocht mijn huwelijk eh.... even afkloppen hè? Het huwelijk met België is goed omdat ik haar begrijp. Dat is al de helft van het werk, zoals in elke goede relatie.

Is België eigenlijk wel een aardige partner?

Ik vind het altijd gevaarlijk om daar uitspraken over te doen, want ik woon hier, maar — en dan ben ik aan het generaliseren, hè? — het is misschien wel zo dat sommige Vlamingen een heel klein minderwaardigheidscomplexje heb-

ben. Ze laten zich misschien ook wel snel ondersneeuwen. Als Nederlanders ergens binnenkomen banjeren wij door een zaal en moet alles en iedereen dat horen.

Hoewel Bekende Vlamingen vaak ongelooflijk grappig zijn, vind ik Vlamingen *an sich* toch vaak wat serieus.

Humor is heel diep geworteld in de cultuur, een heel kenmerkend voor hoe mensen zijn. Daarin verschillen Nederlanders en Belgen. Ik denk ook wel eens dat ik in het gezelschap van Belgen een heel leuk grapje maak, dat dan totaal niet aankomt. Van die momenten dat je er even niet wilt zijn.

Word jij als actrice gewaardeerd door de Vlaamse goegemeente?

Het stuk dat ik nu met mijn man speel is het eerste dat ik in België doe. Ik heb wel echt het idee dat mensen naar mij kijken als iedere andere actrice, ze kennen me ook niet of nauwelijks. Dat is een heerlijk gevoel.

Het is de eerste keer dat jij en jouw man, acteur Tom Van Landuyt, samen spelen. Hoe is dat? Je bent dan wel ieder moment van de dag bij elkaar.

Ik zou het ook niet 365 dagen per jaar hoeven, maar voor nu is het geweldig. Echt een verrijking. We zijn allebei best autonome persoonlijkheden en ik ben vaak weg naar Nederland. Nu we door dit toneelstuk noodgedwongen meer tijd met elkaar spenderen, met name tijdens voorbereidingen en repetities, merken we hoe goed dat werkt.

Hoe hebben jullie elkaar eigenlijk ontmoet?

Tom deed een productie in Nederland en we repeteerden toevallig in hetzelfde gebouw. Hij dacht dat ik een of andere figurant was en de derde boom links-achter speelde, maar ik speelde een rol in de musical *42nd Street*. Dit was in 2001. Tom is mij vervolgens brieven gaan schrijven, maar hij had mijn adres niet, dus hij stuurde ze — heel romantisch — naar de theaters waar ik met *42nd Street* optrad. Het was geweldig om overal in het land een brief van hem te ontvangen. Ik ben hem terug gaan schrijven, we hebben adressen uitgewis-

seld, na maanden spraken we een keer af en binnen drie maanden deed hij mij een huwelijksaanzoek.

Wat mooi. Je werd verliefd op zijn schrijven.

Ja, op zijn brieven. Ik zou hem nu geen romanticus meer noemen, maar hij schrijft nog steeds heel mooi. Het was een *big bang* met Tom. Ik had helemaal geen behoefte aan een vaste relatie, tot ik hem ontmoette.

En dat was in 2001? Het jaar dat je ook de hoofdrol speelde in de verfilming van mijn debuutroman *Ik ook van jou*. Laten we die olifant in de kamer toch maar even benoemen. Ik ben over jou goddank altijd positief geweest, maar...

Jij vond het echt een verschrikkelijke film hè? Dat vond ik heel erg, maar ik was te jong en nog niet bij machte daar iets aan te doen of jou daar op aan te spreken. De film heeft echter wel iets teweeg gebracht onder meisjes. Ik krijg nog steeds brieven van meisjes die zich met de hoofdrol identificeren.

Ruud van Hemert, de regisseur, is inmiddels overleden, dus ik ben gematigder in mijn oordeel. Het was, laten we het zacht zeggen, een moeilijke man.

Verschrikkelijk. Hij kon echt een brutoot zijn. Maar vreemd genoeg is hij ook de eerste persoon in mijn leven met wie ik een vaarwel-gesprek heb gevoerd. Zijn zoon belde mij op met de mededeling dat Ruud echt ernstig ziek was en mij nog één keer wilde spreken. Ik had nooit meer contact met hem gehad, terwijl Beau van erven Dorens en Antonie Kamerling hem nog wel eens in Spanje hadden opgezocht. Het was een vreemd laatste gesprek dat ik met hem voerde. Wat zeg je tegen iemand die gaat sterven? Ik heb hem een goede reis gewenst.

Waarom belde hij jou? *Ik ook van jou* was jouw eerste film, jouw eerste grote hoofdrol. Hij heeft dat toch in jou gezien.

Ik was 19 en had wel overeenkomsten met Reza, het meisje uit de film dat zoekende was en niet blij met zichzelf. Dat was ik ook.

Je kwam koud uit GTST, wilde geneeskunde studeren, maar hebt je op het acteren gestort. Waarom heb je niet voor de toneelschool gekozen?

Ik was te kwetsbaar en al te bekend, vanwege de rol in *GTST* die ik toen deed. Ik hoor van Tom wel eens verhalen hoe je op een toneelopleiding gekleineerd kunt worden: ik was daar niet tegen bestand geweest. Dat heb ik aangevoeld denk ik. Ik zocht mijn eigen weg.

En toen kwam je terecht bij zo'n beul als Ruud van Hemert. Ik heb er later nog wel eens horrorverhalen met Beau en Antonie over gewisseld: wat een idiote opnames moeten dat zijn geweest.

Ja... Ruud heeft op het eind van zijn leven nog een boekje geschreven met memoires. Ik geloof dat ik enige was over wie hij aardig schreef. Voor mij waren de opnamen van *Ik ook van* jou een hele bijzondere periode. Het was heel heftig, Ruud behandelde mij altijd als een soort engel, maar kon ook keihard zijn. Een gevleugeld verhaal is dat we bij Hotel New York filmden en ik tussen vuilnis zat voor de scène. Ruud vond dat ik er niet vies genoeg uitzag, pakte eigenhandig een vuilniszak van het hotel en kieperde die zo over mij heen. Na de opname liep ik snikkend over de kade. Beau kwam mij troosten. Het was mijn eerste film, ik dacht: het zal wel zo horen.

Smeedde het jullie vriendschap?

De jongens verloor ik uit het oog. Het was superwarm als we elkaar tegenkwamen, maar we zochten elkaar niet op. We hadden zo'n heftige tijd met die opname. Vorige zomer kwam ik toevallig Beau tegen, na jaren. In een halve seconde hadden we direct weer ons hele hebben en houwen bij elkaar uitgestort. Dat is het effect van die film.

Toen Antonie zelfmoord pleegde, wat deed dat met jou?

Dat kwam heel dichtbij. Een schok. Ik liep hier in Antwerpen op straat op weg naar een interview toen ik werd gebeld door een onbekend nummer. Een of ander programma met de vraag of ik commentaar wilde geven op het nieuws. Ik heb meteen opgehangen. Echt onbehouden hoe sommige mensen dit soort dingen oppakken.

Je staat in de belangstelling. Acteurs hebben stress en voelen de druk. Heb je eigenlijk wel een leuk vak?

Ja. Ik ben, dit moet ik ook weer afkloppen, in de gelukkige omstandigheid dat ik het ook op een leuke manier kan beoefenen. Ik heb werk. Het zal heel zwaar wegen als je een aantal jaren echt te weinig wordt gecast voor rollen. Ik merk ook, hoe ouder ik word, dat alles meer in perspectief staat. Een gezin en de menselijke aspecten van het leven staan voor mij veel hoger in het vaandel dan dat werk. Die éne rol. Je kunt jezelf ook niet meer verliezen op het moment dat je kinderen hebt. Dat vind ik prettig van ouder worden: dat je een basis hebt die groter is dan jezelf. Heel gezond, want bij tijd en wijle is acteren natuurlijk een vrij egocentrisch beroep. Qua belangstelling: ik verbaas me er vaak over hoe de buitenwereld met je omgaat. Toen ik hier net kwam wonen belde ik een restaurant om te reserveren. Er was geen plek meer. Vijf minuten later belde Tom en we konden meteen terecht.

Is Tom een BV'er? Ben jij hier 'de vrouw van'?

Een bekende Vlaming, dat is hij ja. Hij heeft een rijke carrière. Nu concentreert hij zich vooral op toneel, maar vroeger heeft hij veel gefilmd. Ik vond het vooral raar om te merken dat hem hier overkomt wat mij in Amsterdam overkwam. Dat ik ergens binnen kwam en mensen mij anders behandelden dan de buurvrouw. Dat zou niet moeten mogen

Wat vindt Tom van jouw succes, van *Flikken Maastricht*?

Hij vindt het heel knap dat we het al zolang volhouden, haha. Hij zou daar gierend gek van worden. Hij is heel trots en stimuleert mij.

Nu spelen jullie dus in *Kreutzersonate*, *Als het verlangen maar stopt*, een theaterstuk naar het boek van Lev Tolstoj. Over hoe jaloezie in je kop kan kruipen en relaties kan breken.

Het gaat over een stel dat snel stappen zet. Verliefd, verloofd, getrouwd. De vrouw geeft alles op voor die man, ze krijgen een kind en dan realiseert ze zich: is dit het nu? Ze was violiste en haar man zoekt voor haar iemand om mee muziek te maken. Daarin hervindt ze dan haar passie. Haar man denkt echter

dat zij een enorme affaire heeft, wat volgens mij niet zo is. En dan loopt het uit de hand.

Hebben jullie zelf dit stuk uitgekozen? Zijn jullie jaloers?

Ik niet, Tom wel. Dat is nu steeds minder, maar hij kon wel jaloers zijn. Ik dacht dan: er is niets aan de hand, je moet niet zo zeuren. Maar nu hou ik er meer rekening mee, haha, dat is voor iedereen beter. Zelf voel ik geen jaloezie. Dat komt ook omdat ik er in onze relatie altijd van overtuigd ben geweest dat het allemaal goed zit.

Maar je speelt avond aan avond over jaloezie, is het therapie voor jullie?

Nee, dat niet, maar ik kan ook niet ontkennen dat je dingen meeneemt van je gemoedstoestand van dat moment. We hadden laatst een voorstelling, het was echt een verhitte dag, en die voorstelling kreeg daardoor een extra lading. Dat was de meest fijne voorstelling tot nu toe. Onze personages zijn in het begin van die voorstelling heel verliefd, en soms moeten we dat spelen als we elkaar even – net als iedereen zal hebben – niet kunnen luchten. Dan moeten we toch weer die verliefdheid opwekken. Daar kun je hele therapieën op loslaten, maar het is en blijft toch gewoon een vak.

Heeft het voordelen om een stel te zijn en een stel te spelen?

We zijn *overall* veel grenzelozer met elkaar. Tom is mijn partner, we kennen elkaar al zo lang, we vertrouwen elkaar. Het is een vrij fysieke voorstelling, hij komt aan mijn borsten, hij slaat mij, we vechten. Dat was met een andere acteur moeilijker geweest. Dat bedoel ik met grenzeloos. Tom en ik hebben geen grenzen voor elkaar. Dat maakt het een extra intense ervaring voor het publiek, denk ik.

We houden dit interview omdat jij voor RTL een tv-programma gaat presenteren: *Als je me echt zou kennen...* heet het en het gaat over de vooroordelen die we over sommige groepen kunnen hebben. Daklozen. Leraren. Verplegend personeel. Waarom presenter jij dat?

Omdat het programma bij mij past. Het gaat over mensen die zich kwetsbaar opstellen. Je zwakheden tonen is juist heel sterk. Wie dat durft maakt een oprechte verbinding met een ander.

Kijk & Luister

O, het klinkt echt heel verschrikkelijk, maar ik kijk zo weinig tv. Ik zou wel Netflix willen, maar Tom zegt dat ik toch in slaap val, dus het heeft geen zin. We nemen wel series op, laatst een of ander Deense thriller op een eiland. Qua muziek: we luisteren tegenwoordig uren naar de oude platencollectie van Toms vader, waarvoor we speciaal een oude Revox pick up hebben aangesloten. De collectie gaat van zwaar klassiek, tot rock, jazz en reggae. Een enkele disco klassieker zelfs. Ella Fitzgerald is mijn all time favourite. Op de radio luister ik meestal naar BNR, om wakker te blijven op weg terug naar Antwerpen.

Biografie

Angela Schijf (Uithoorn, 7 augustus 1979) werd als zesde kind geboren in het gezin van ondernemer en een voormalige heilsoldate. Ze haalde haar gymnasium en nam ondertussen een rol aan in GTST. Haar eerste grote filmrol was in Ik ook van jou (2001). Ze speelde onder andere in Van God Los (2003), De eetclub (2010) en Daglicht (2013). Vanaf 2007 speelt ze de rol van Eva van Dongen in de serie Flikken Maastricht, dat in 2014 een Gouden Televizier-Ring won. Angela Schijf is getrouwd met de Vlaamse acteur en zanger Tom Van Landuyt, met wie ze drie dochters heeft. Ze heeft de Nederlandse en sinds 2013 ook Belgische nationaliteit.